

Arrest

nr. 96 430 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Hasselt, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van 3 september 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 september 2012 met refertenummer 21613.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 mei 2012 vroeg verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan bij toepassing van artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet. Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter*. Hij maakte aan de dienst bevolking van de Stad Hasselt zijn ABC formulieren, samenstelling gezin, bijlage 19*ter*, een kopie van zijn paspoort en een geboorteakte over. Bij beslissing van 3 augustus 2012 gaf de Dienst Vreemdelingenzaken de instructie aan de stad Hasselt tot het afgeven van een bijlage 20 met een bevel om het grondgebied te verlaten. De volgende motivering diende te worden gebruikt:

“Betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt : bewijzen ten laste (stortingen in het verleden), voldoende bestaansmiddelen van de gevestigde (vader), geregistreerd huurcontract of eigendomsakte ziektekostenverzekering...”

Op 3 september 2012 werd verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd en werd hem bevolen om het grondgebied te verlaten. De beslissing werd gemotiveerd overeenkomstig de instructie door de Dienst Vreemdelingenzaken.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“Eerste middel: schending artikel 8 EVRM. Verzoeker is weldegelijk ten laste van zijn Belgische vader. Dat het een manifeste schending uitmaakt van artikel 8 EVRM dat hij, met zoveel bewijzen dat hij bij gebracht heeft, en ondanks hun stabiele en duurzame relatie niet wordt betwist, niet voldoende wordt geacht omwille van het ene feit dat de verwerende partij eenzijdig beweert dat de gevraagde documenten niet zouden zijn binnengebracht terwijl voor de ten laste zijn alle bewijzen zijn bijgebracht. Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (voor de bespreking hierna ‘gezinsherenigingsrichtlijn’) het recht op gezinshereniging als principe gesteld. In haar tweede overweging stelt de Raad dat maatregelen op dit vlak in overeenstemming moeten zijn met de plicht om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. De Raad verwijst hierbij in expliciete bewoordingen naar de grondrechten die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Nu gezinshereniging als principe is gesteld dienen de bepalingen waaronder voorwaarden aan het recht op gezinshereniging die dit recht beperken kunnen worden gesteld, op een restrictieve wijze te worden geïnterpreteerd. Het recht om een gezinsleven uit te bouwen en het respect voor dit gezinsleven vormt een van de hoekstenen van een democratische samenleving. Om die reden is dit recht verankerd in de nationale Grondwet en in het EVRM. Krachtens artikel 8 EVRM zijn beperkingen op dit recht wegens de nationale overheden slechts toegestaan voor zover de inmenging a) voorzien is bij wet; b) noodzakelijk is voor het bereiken van een legitiem doel en c) noodzakelijk is in een democratische samenleving (proportionaliteit).”

2.1.2. Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, moet verzoeker aantonen dat er sprake is van een dermate hechte familieband. Het begrip 'gezinsleven' in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht moet worden geïnterpreteerd.

Verzoeker is meerderjarig (°xx/1973). Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance autres que les liens affectifs normaux"* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Verzoeker verklaart weliswaar ten laste van zijn vader te zijn, maar laat na aan te tonen aan de hand van concrete elementen die op zijn persoonlijke situatie van toepassing zijn de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

In dat verband heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens immers verduidelijkt dat het bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet

nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgen het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM. (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. United Kingdom, § 37). Gaat het om een weigering van voortgezet verblijf, dan is er een inmenging en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani c. France, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43) . De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

In casu voert verzoeker niet aan dat er hinderpalen zouden zijn voor het leiden van een gezinsleven elders, noch blijken die uit het administratief dossier, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het nadeel dat verzoeker inroept, is bovendien te wijten aan zijn eigen verzuim, namelijk het in gebreke blijven van het voorleggen van de vereiste documenten. Gelet op deze elementen blijkt derhalve niet dat op de verwerende partij een positieve verplichting zou rusten om hem op het grondgebied te gedogen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Tweede middel: artikel 17 van de Europese Richtlijn inzake gezinshereniging. Overeenkomstig artikel 17 van de Europese Richtlijn dienen de lidstaten in geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin terdege rekening houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Dat in casu geenszins rekening gehouden is met de effectieve bestaande hechtheid van de gezinsvorming van partijen en de ten laste zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins rekening gehouden met de alle voormelde elementen van het dossier.”

2.2.2. Verzoeker kan zich niet rechtstreeks beroepen op de Richtlijn inzake gezinshereniging, aangezien die Europese richtlijn reeds werd om gezet in het nationaal recht door de wet van 15 september 2006 tot wijzigingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

“Derde middel: schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht. Dat verder het ook manifest incorrect voorkomt, met manifeste schending van de proportionaliteitsbeginsel en motiveringsplicht, waarom de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat de afhankelijkheid niet bewezen is. Wanneer verzoeker ten laste is van zijn Belgische vader die bewezen wordt met allerlei bewijzen, dan dient de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie aanvaard te worden. Verder werd de gevraagde documenten weldegelijk allemaal bijgebracht. Zodoende is het dan ook duidelijk dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken manifest foutief genomen werd. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. ‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)’. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.”

2.3.2. Verzoeker verklaart dat hij alle nodige documenten heeft voorgelegd ten einde aan te tonen dat hij ten laste was van zijn vader in zijn land van herkomst.

Verzoeker gaat voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd:

“Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: bewijzen ten laste (stortingen in het verleden), voldoende bestaansmiddelen van de gevestigde (vader), geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, ziektekostenverzekering.”

Verzoeker betwist niet dat hij geen bewijzen heeft aangebracht van voldoende bestaansmiddelen van de gevestigde (vader), geregistreerd huurcontract of eigendomsakte en van de ziektekostenverzekering. Verzoeker ligt dus zelf aan de basis van het feit dat de vestigingsaanvraag niet werd ingewilligd.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier evenmin, in tegenstelling tot verzoekers beweringen, dat hij bewijzen ten laste, stortingen in het verleden, heeft overgemaakt. Noch maakt hij op concrete wijze aannemelijk dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of gestoeld is op een incorrecte feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet is aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Daarenboven dient de verzoekende partij, die in totaal 350 euro betaald heeft, een onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro terugbetaald te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC